

ALASTAIR CHISHOLM

Sárkány Akadémia

Kiara és Ezüstitolvaj

Móra

ALASTAIR CHISHOLM

Sárkány Akadémia

Kiara
és
Ezüsttolvaj

Móra Könyvkiadó

A mű eredeti címe:

Alastair Chisholm *Dragon Storm – Cara and Silverthief*

Első kiadás: Nosy Crow Ltd, 2022

Text © Alastair Chisholm, 2022

Cover illustrations © Ben Mantle, 2022

Illustrations © Eric Deschamps, 2022

This translation of *Dragon Storm: Cara and Silverthief* is published by arrangement with Nosy Crow ® Limited.

Fordította: Varró Zsuzsa

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti
webáruházunkban: **www.mora.hu**

Hungarian translation © Varró Zsuzsa, 2023

Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2023

MÓRA KÖNYVKIADÓ – 1950 óta családtag

Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

ISBN 978 963 603 341 5

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,

Janikovszky János elnök-vezérigazgató

Felelős szerkesztő: Janka-Fabacsovics Lili

E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu

Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

DRAKONIS FÖLDJÉN NINCSENEK SÁRKÁNYOK.

Valamikor voltak. Valamikor régen
az emberek és a sárkányok barátok
voltak, és együtt őrizték a királyságot.

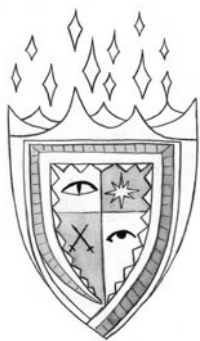
Bölcsek voltak és erősek, együtt
építették fel Rivven nagyszerű városát.

De aztán jött a Sárkányvihar,
és a sárkányok visszavonultak
az emberek világából.

Drakonis lakói számára legendákká
és mítoszokká lettek.

Így aztán napjainkban,
Drakonis földjén, nincsenek sárkányok...

...vagy legalábbis az emberek így hiszik.

AZ EZÜSTTOLVAJ

Egy koromsötét, holdtalan éjszakán egy fiatal lány mászott fölfelé a várfalon. A vár egy ősrégi sziklán állt, amely Rivven városa fölött magasodott.

A falak jól megmunkált, sima szürke kőből készültek, kevés kapaszkodóval, de a lány magabiztosan mozgott, nem törődött az alatta tátongó mélységgel. Talált egy repedést két téglá között, ott felhúzózkodott, és a lábát megvetette egy vékony párkányon. A következő rés felé nyúlt.

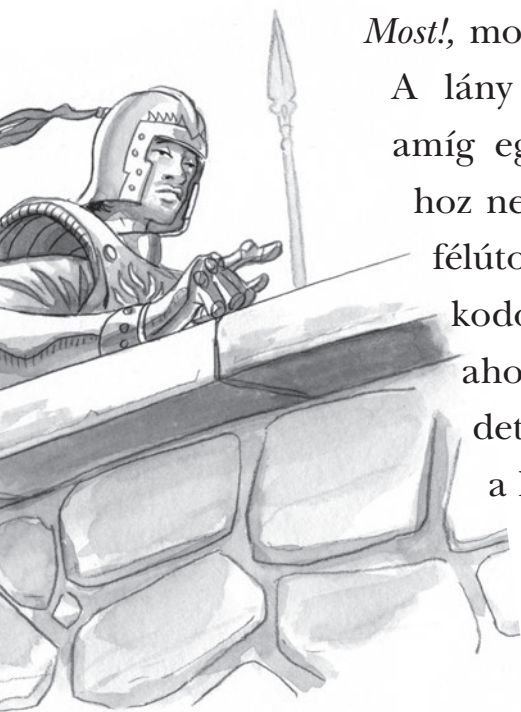
Várj!

Megszólalt a hang a fejében. Nem tudta, hogyan, vagy hogy kinek a hangja volt ez, de egész életében hallotta. A hang volt az egyetlen barátja, és megbízott benne. Megállt.

A feje fölött egy űr hajolt át a párkányon, és unottan lenézett. A lány várt, szürke köpenyébe rejtőzve, amely teljesen belesimult a kőfalba, amíg az űr odébb nem állt.

Most!, mondta a hang.

A lány tovább mászott, amíg egy keskeny ablakhoz nem ért, körülbelül félúton, azon átnyomkodott egy folyosóra, ahol guggolva ért földet. Senki nem volt a közelben.

A folyosó egyik végén halvány fáklyafény pislákol, a másik végét pedig súlyos faajtó zárta el.

A lány levette a köpenyét, és begyömöszölte a hátizsákjába. A köpeny alól egy kicsi, sovány alak bontakozott ki, ezüstszőke hajjal és sápadt, vékony, komoly arccal. Sötét színeket viselt, árnyékszerű foltokkal. Az ajtóhoz osont, egy ideig hallgatózott, majd lassan elhúzta a reteszt, és belépett.

Az ajtón túl további folyosók voltak, némelyik sötét, néhányat fáklyafény világított meg. A lány óvatosan haladt. Egy ízben megállt, és behúzódott az árnyékba, amikor egy szolga sietett el mellette. A padlót itt már vastag vörös szőnyeg borította, és fáklyák lobogtak a falmélyedésekben.

Balra!, mondta a hang.

A lány megállt. A balján lévő falszakasz valahogy másnak tűnt, a kőburkolat mintha kissé halványabb lett volna. Körbetapogatta a téglák szélét, aztán magabiztosan benyomta az egyiket...

...és a fal kifordult, felfedve egy titkos bejáratot.

A lány arckifejezése nem változott. Besurrant a sötétbe, egy keskeny folyosóra, tapogatózva haladt előre, amíg elért egy másik ajtóig; kinyitotta, és belépett egy szobába.

Odabent világos volt, a helyiség fürdött a lámpafényben és a mesés gazdagságban. Minden centimétere ragyogott a sok nemesfémtől, sötétre lakkozott fától, kristálytól. Csillogó aranszálakkal hímzett, gyönyörű kárpitok borították a falakat. A szoba közepén egy hatalmas, baldachinos ágy állt.

Ez az, mondta a hang. Godfik király lakosztálya!

A lány tátott szájjal nézett körbe.

Gyerünk, jobb lesz, ha sietünk!

A lány bólintott, és lábujjhegyen átmegint egy nagy méretű öltözőasztalhoz, hatalmas tükörrel.

Szeret gyönyörködni magában, mi?

A lány elmosolyodott, és elkezdte kihúzogatni a fiókokat. Az egyik tele volt púderes tégelyekkel és parfümös üvegcsékkel; egy másikban hímzett, csipkés zsebkendők sorakoztak. A harmadikban papírok voltak és viasz, meg a király hivatalos pecsétje.

Az egyik fiók zárva volt. A lány kihúzott két tűt a hajából, és óvatosan kitapogatta velük belülről a zárat. Aztán *megtekerte*, és kattant a zár. Kihúzta a fiókot... és elállt a lélegzete.

A fiók sötétvörös bársonnyal volt kibé-
lelve, és a tartalma csak úgy csillogott.
Voltak ott arany- és ezüstgyűrűk, egy sú-
lyos aranylánc, egy gyöngysor. Gyönyörű,
díszes, állat formájúra faragott melltűk
drágakövekkel kirakva. A fiók alján pénz-
érmék heverték szétszórva. És a közepén,
külön kis állványon egy nagy arany bross-
tű feküdt, hatalmas gyémánttal.

Ez az!

A lány óvatosan kiemelte az ékszert, és
szemügyre vette. Az alapja nyolcszögletű
volt, és nyolc díszes, aranyszínű oldallap
foglalta keretbe a gyémántot, amely úgy
ragyogott, akár egy csillag. A gyémánt
mélyén volt valami – talán alá volt fest-
ve? A lány közelebből is megnézte, és
egy gyönyörűen megrajzolt szemet látott
benne, ami tüzes volt és valahogy ke-
gyetlen. Nem emberi szem volt, inkább

olyan, mint egy macskáé vagy egy farka-
sé vagy...

Nem tetszik ez nekem.

– Mi a baj? – A lány meglepődött. – Csak
egy kép.

Ijesztő.

A lány vállat vont, visszanézett a drága-
köre – és a szem megmozdult.

– Ááá! – kiáltott fel a lány, és eldobta az ékszert. A szem körbenézett, aztán egyenesen rá, és pislogott! Ekkor hirtelen megszólalt egy harang odakint a folyosón, keményen, gyorsan és élesen.

A vészharang! Ezt jól megcsináltad!

– De megmozdult! – sziszegte a lány.

Tudom! Felejtsd el! Gyerünk!

Most már más hangok is hallatszottak, kiabálás és rohanó léptek zaja. A lány visszaszaladt a túlsó falhoz, a titkos átjáróhoz, és éppen becsukta maga mögött, amikor meghallott valakit a szoba ajtajánál.

Tapogatózva végigment a koromsötét folyosón, és közben próbált csendben maradni. Vajon tudnak a titkos bejáratról? Elért az átjáró végéhez, és résnyire kinyitotta az ajtót. A folyosó üres volt, úgyhogy a lány visszasietett oda, ahol be-

jött, és kiráncigálta a köpenyét meg egy kampós végű kötelet a zsákjából. Kidugta a fejét a keskeny ablakon, aztán szitkozódva vissza is rántotta. A fal tetején most már végig örök voltak, lámpásokkal a kezükben fürkészték mindenfelé.

Arra nem mehetünk – meglátnak!

A lány kezdett pánikba esni.

– Talán...

Csizmák dübörögtek a háta mögött. Még több ór! A folyosó világosabb vége felé futott, be a palota mélyére.

Most mit csináljunk?

Haladt tovább, erre-arra tekingetve. Mindkét oldalon termek voltak – talán besurranhatna az egyikbe? A vészharangok kongtak tovább, és egy ór azt kiáltotta:

– Te nézd meg arra!

Most mit csináljunk, Kiara?

És ekkor egy fekete kesztyűs kéz nyúlt ki az egyik ajtó mögül, befogta a lány száját, és behúzta a szobába. Az ajtó becsukódott mögötte, valaki leszorította a karját, és élesen belesúgta a fülébe:

– *Maradj csendben!*